

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ'

Η Φλωρέτα

“Αλλά τί άκουσε ο Φραντί και στάθηκε τόσο άπότομα;

— Σούτι! είπε σιγά.

Και άμέσως γονάτισε κάτω κι' άκούμπησε τó αυτί του στη γή.

Άφουγκράστηκε κάμποσα δευτερόλεπτα, ξανασηκώθηκε ύστερα άπάνω και σιγανοψιθύρισε:

— Σταθήτε έδω. Μήν κουνηθήτε!

Και χωρίς νά δώση καμμιά έξήγησι χάθηκε μέσα στο δάσος.

Η Φλωρέτα άνηούχησε. Φοβόταν για τόν πατέρα της. Κάτι τó έκτακτο, κάτι τó άσυνήθιστο συνέβαινε. Χωρίς άλλο. Μά τί;

Πέρασαν μερικά λεπτά άγωνίας κι' έξαφνα άντήχησε ή φωνή του Φραντί θυμωμένη κι' άπειλητική:

— “Α, κλέφτη!... Σ' έπιασα!...”

Μιά άλλη φωνή άπειλητική άκούστηκε, έπειτα τριξίματα κλαδιών, βαρειά πατήματα και τέλος βρόντησε ένας πυροβολισμός.

Κατατρομαγμένη ή Φλωρέτα έτρεξε πρós τó μέρος πού άντήχησε ó πυροβολισμός κραυγάζοντας σπαρακτικά:

— Πατέρα!... Πατέρα μου!...

Ο Γιάννης τήν άκολούθησε ξοπίσω, τρέχοντας κι' αυτός όσο πιό γρήγορα μπορούσε.

— Πατέρα!... Πατέρα!... φώναζε κάθε τόσο ή Φλωρέτα λαχανιασμένη.

Μά κανείς δέν τής άποκρινόταν.

“Έξαφνα φτάσανε σ' ένα ξέφωτο του δάσους κι' άντίκρυσαν ένα τρομερό θέαμα.

Δυό άνθρώποι επάλευσαν κυλισμένοι ανάμεσα στα χορτάρια. Ο ένας ήταν ó πατέρας τής Φλωρέτας. Ο άλλος ήταν ένας άγριοπρόσωπος χωριάτης.

Ο χωριάτης κρατούσε τή στιγμή αυτή τόν Φραντί κάτω από τó γόνα του, του πίεζε τó στήθος και τούσφιγγε με τά δυνατά του χέρια τόν λαιμό, έτοιμος νά τόν πνίξει.

— Πατέρα μου! ξεφώνισε ή Φλωρέτα κατατρομαγμένη.

Η άτυχη κοπέλλα τά είχε χαμένα.

Μά δέν συνέβη τó ίδιο και με τόν σύντροφό της. Γρήγορος σαν τήν άστραπή, ó Γιάννης πήδησε πάνω στόν χωριάτη, τόν άρπαξε άπ' τó λαιμό κι' άρχισε νά τόν σφίγγη με όλη του τήν δύναμη.

Μπρός στόν άπρόοπτο αυτόν έχθρό του ó χωριάτης άναγκάστηκε νά παρατήση τόν πατέρα τής Φλωρέτας.

Ο Φραντί πήδησε άμέσως όρθιος και φώναξε στόν Γιάννη:

— Κράτα τον καλά τόν κανάγια! Έχω σχοινί άπάνω μου για νά τόν δέσουμε.

Ο χωριάτης άλλαξε άμέσως στάσι. “Από άγριος κι' άπειλητικός έγινε άρνάκι κι' άρχισε νά παρακαλάη με κλαψιάρικη φωνή:

— Κύρ' Φραντί, λυπήσου με τόν άμοιρο, μή θές τόν χαμό μου!

Ο πατέρας τής Φλωρέτας έτριξε με πείσμα τά δόντια του.

— Νά σε λυπηθώ, κανάγια! φώναξε. Νά σε λυπηθώ; Και με λυπήθηκες έσύ έμένα; “Αν δέν έρχόταν στην ώρα του τó καλόπαιδο άπό δώ θάχαν σωθή τά ψωμιά μου. Μοδχες γραπώσει τόσο δυνατά τó λαιμό και μουσφιγγες τόσο γερά τó καρύδι, ώστε θά ήμουνα τώρα πνιγμένος και κακάρωμένος!...

Μιλώντας ó Φραντί έκανε συγχρόνως τή δουλειά του. Έδεσε γερά τά χέρια του χωριάτη και κατόπιν είπε στόν Γιάννη και στη Φλωρέτα:

— Και τώρα δρόμο. Θά πάμε νά τόν κλείσουμε τó φίλο στην άποθήκη και κατόπιν θά τρέξω νά δώσω είδησι στους χωροφύλακες.

Ο Φραντί κι' ó Γιάννης είχαν βάλει τόν χωριάτη ανάμεσό τους και προχωρούσαν γρήγορα - γρήγορα.

Η Φλωρέτα τούς άκολουθούσε ξοπίσω. Τί φόβο, τί τρομάρα πού είχε πάρει, Θεέ μου! Λίγο αν άργούσαν, ó χωριάτης εκείνος, ó άγριος και χεροδύναμος θά είχε πνίξει τόν πατέρα της.

Επρόκειτο για ένα λαθροθήρα, ή Φλωρέτα τó κατάλαβε αυτό άμέσως. Κυνηγούσε κρυφά στο δάσος ενώ ήταν άυστηρά άπαγορευμένο τó κυνήγι, μά ó πατέρας της τόν μύριστηκε, τόν ξετρώπωσε και τόν έπιασε.

Τί επικίνδυνο, αλήθεια, τó επάγγελμα του δασοφύλακα!

Νά πού ó πατέρας της κινδύνεψε νά χάση τή ζωή του. Τί γενναίος πού φάνηκε ó Γιάννης στην περίστασι αυτή! Φέρθηκε σαν τέλειο παλληκάρι πού τó λείει ή καρδιά του!

“Εσωσε τόν πατερούλη της από σίγουρο θάνατο. Και τί θάνατο; “Από πνίξιμο! Δοξασμένο τ' όνομά σου, Θεέ μου!

Μιά άστραπή φώτισε έξαφνα τó δάσος. Μιά βροντή έκανε τή γή νά σαλέψη κάτω άπ' τά πόδια τής Φλωρέτας.

“Ενα άστροπελέκι έπεσε κάπου κοντά. “Αρχισε νά βρέχη.

— Γρήγορα, γρήγορα, παιδιά μου! φώναξε ó Φραντί.

Δυνατός άνεμος άρχισε νά φυσάη και νά σφυρίζη δαιμονισμένα ανάμεσα στα δέντρα. Δαρτή έπεφτε ή βροχή κι' όλα γύρω είχαν σκοτεινιάσει.

Βγήκαν τρέχοντας άπό τó δάσος κι' έφτασαν μπρός στην άποθήκη.

Ο Φραντί άνοιξε τήν πόρτα κι' έσπρωξε μέσα τόν λαθροθήρα.

— Γκρεμίσου! τού φώναξε. Αύριο θά σε πάρουν οί χωροφύλακες και θά σε κλείσουν στη φυλακή.

Ο χωριάτης δέν έβγαλε μιλιά.

Ο Φραντί ξανάκλεισε τήν πόρτα και τήν κλείδωσε προσηκτικά. Πλησίασε κατόπιν στη Φλωρέτα.

Η καυμένη ή μικρούλα ήταν χλωμή σαν τόν άνθó τής άγριαγκαθιάς.

— Σε καλό σου, κόρη μου! τής είπε ó πατέρας της. Τί έπαθες, Φλωρέτα;

Και γυρίζοντας άμέσως στόν Γιάννη τού φώναξε:

— Δώσε της, παιδί μου, μιά σταλιά ρακί νά συνέρθη, πιές και συ λιγάκι κι' έλα νά σε φιλήσω. “Αν δέν ήσουν έσύ σήμερα, θά βρισκόμουνα τή στιγμή αυτή στόν άλλο κόσμο. Θά με θανάτωνε ó κακούργος, π' ανάθεμά τον! Μόλις κατάλαβε πώς τόν μύριστηκε άγρίεψε κι' έγινε θεριό μονάχο. Και πριν τόν ζυγώσω μούρριξε μιά τουφεκιά μέσα στα όλα. Μά δέν με πήρε τó βόλι. Πήδησα στο πλάι, έβαλε ó Θεός τó χέρι του! Ρίχτηκα κατόπιν νά τόν γραπώσω στα χέρια μου. Μπερδεύτηκε όμως τó πόδι μου σε μιά κληματσίδα και σωριάστηκε κάτω. Πήδησε τότε άπάνω μου και μ' άρπαξε άπ' τó λαιμό. Και θά μ' έπνιγε, μά τó ναί, αν δέν σ' έστελνε, παιδί μου, ó Μεγαλοδύναμος νά με γλυτώσης. Θαρρώ ώστόσο πώς είχε και σύντροφο ó κακούργος. Ναί, ναί... “Ηταν και κάποιος άλλος μαζί του πού πρόφτασε κι' έφυγε.

Η Φλωρέτα άκουγε τόν πατέρα της γεμάτη τρομάρα. “Ηταν τόσος ó φόβος της πού δέν θέλησε νά πάη νά κοιμηθή. “Επίσης δέν άφηνε τόν Γιάννη νά γυρίση στην έπαυλι.

— Μείνε, μείνε δώ άπόψε, τού είπε.

Μά ó Γιάννης ήθελε νά φύγη.

— Θ' άνησυχούν στο σπίτι μου, τής είπε.

— Δέν πρέπει νά φύγης τέτοια ώρα, επέμεινε ή Φλωρέτα.

— Μή φοβάσαι, δέν θά πάθω τίποτα, τήν καθούχασε ó Γιάννης.

— Φοβάμαι, Γιάννη. Είνε νύχτα. Και τί νύχτα, Θεέ μου! Δέν άκούς; Χαλάει ó Θεός τόν κόσμο!...

— Δέν με φοβίζει ή βροχή, άπάντησε ó Γιάννης.

— “Αφού θές νά φύγης, νά, πάρε τó τουφέκι μου και μού τó φέρνεις αύριο, τού είπε ó Φραντί.

— “Οχι, δέν είν' ανάγκη, κύρ' Φραντί, άποκρίθηκε ó Γιάννης. Προτιμάω ένα χοντρό ραβδί.

Κι' ó νέος πήρε ένα χοντρό ροζιάρικο ραβδί πού βρισκό-

ταν σέ μιὰ γωνιά, έτοιμος νά ξεκινήσει.

Ἡ Φλωρέτα τόν κύτταζε μέ λαχτάρα.

Ο Γιάννης μάντεψε τὴν μεγάλη τῆς ἀνησυχία.

— Μὴ φοβάσαι, Φλωρέτα, τῆς εἶπε. Δὲν υπάρχουν κακοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ γύρω, Κι' ἂν ὑπῆρχε κάποιος, αὐτὸς ἦταν ὁ λαθροκυνηγὸς ποὺ πιάσαμε. Καλὴ σας νύχτα λοιπὸν, Φεύγω.

Ἡ Φλωρέτα ἄργησε νά κοιμηθῆ τὴ νύχτα αὐτή, Συλλογιζότανε τὸν Γιάννη. Ἄν τοῦτυχε τίποτα στὸ δρόμο, μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στ' ἀνεμόβροχο;

Ἄργα πολὺ τὴν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Κοιμήθηκε βαθειὰ καὶ νειρεύτηκε τὸν Γιάννη νά χτυπιέται μέσα στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ μ' ἓνα πλῆθος κακούργων...

Θεέ μου, τί ἀγωνία καὶ τί χτυποκάρδι!...

Ξημέρωσε τέλος.

Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρῖσει ἀπὸ τὰ μαύρα σύννεφα.

Ὁλόλαμπρος πρόβαλε ὁ ἥλιος πάνω ἀπ' τὰ νοτισμένα

Ἡ Φλωρέτα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νά ἡσυχάζη μπρὸς στὴν καλωσύνη τοῦ καιροῦ καὶ στὴ γλύκα τῆς ὀλόλαμπρης λιακάδας.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ ἔδιωξε τίς κακὲς σκέψεις της. Ἄσφαλῶς ὁ Γιάννης θάχε φτάσει τὴ νύχτα σπῖτι τοῦ ἡσυχά-ἡσυχά, χωρὶς νά τοῦ συμβῆ τὸ παραμικρό.

Πρῶτ-πρῶτ ὁ πατέρας τῆς Φλωρέτας πῆγε στὴν πόλι κι' ἔφερε χωροφύλακες, στοὺς ὁποίους παρέδωσε τὸν λαθροκυνηγό.

Οἱ χωροφύλακες ἀνέκριναν ἀμέσως τὸν χωριάτη. Μὰ ἐκεῖνος ὁ πονηρὸς τ' ἀρνήθηκε ὅλα. Οὔτε γάτα ἦτανε, ποὺ λέει κ' ἡ παροιμία, οὔτε ζημιὰ ἔγινε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ποὺ ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν χωροφυλάκων κατάλαβε πὼς ὁ χωριάτης δὲν θάλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Μὴ κυττάζεις νά μᾶς γελῶσης, εἶπε στὸν λαθροκυνηγό. Γιὰ νά σέ πιάσῃ ὁ δασοφύλακας καὶ νά σέ κλείσῃ στὴν ἀποθήκη, θά πῆ ὅτι ἔκανες κάτσια βρωμοδουλειὰ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, πές μας τὴν ἀλήθεια, καλὸ ποὺ σοῦ θέλω.

— Μὰ δὲν ἔκανα τίποτε, διάβητε! βλαστήμησε ὁ χωριάτης.

— Τί γύρευες στὸ δάσος;

— Βγῆκα νά πάρω τὸν ἄερα μου.

— Καὶ μέ τὸν φραντὶ γιατί πιάστηκες;

— Δὲν καυγάδισα μαζί του. Στὴν τύχη, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα, γλύστρησα κι' ἔπεσα ἀπάνω του. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

— Ἀχαχούχα! φώναξε θυμωμένος ὁ πατέρας τῆς Φλωρέτας. Ἐσὺ, μάτια μου, εἶσαι ἰκανὸς νά μᾶς πουλήσης τὸ μπουφο γιὰ καναρίνι. Καὶ δὲν μοῦ λές, νάχουμε καὶ καλὸ ρώτημα, τὰ σημάδια αὐτὰ στὸ λαιμὸ μου τί θέλουν; Ποιὸς μοῦ τᾶκανε δηλαδή, Πῶς εἶπες;

— Ξέρω κι' ἐγώ! ἀποκρίθηκε ὁ χωριάτης ἀνασηκώνοντας τοῦ ὤμους του.

— Δὲν ξέρεις;

— Ὅχι, δὲν ξέρω.

— Ξέρει ὅμως ὁ Γιάννης ὁ Ντεμάρ, φιλανάκο μου. Ἐκεῖνος θά καταθέσῃ πὼς ἂν δὲν σέ πρόφτανε, θά μοῦ ψέλνανε τώρα τὸ «ἄμωμοι ἐν ὁδῷ ἀλληλούϊα», γιατί λιγάκι ἀκόμα, κανάγια, καὶ θά μ' ἐπνίγες!

Οἱ χωροφύλακες δὲν εἶχαν πειὰ καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ λαθροκυνηγοῦ.

Τὸν ὠδήγησαν λοιπὸν στίς φυλακὲς τῆς πόλεως καὶ τὸν ἔκλεισαν ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θά συνεδρίαζε τὸ κακούργιο-δικεῖο.

Ἡ τόλμη τοῦ Γιάννη στέ δάσος, ὅταν ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ λαθροκυνηγοῦ καὶ γλύ

τώσε τὸν φραντὶ ἀπὸ σίγουρο θάνατο, εἶχε κάμει βαθειὰ ἐντύπωσι στὴν Φλωρέτα. Ὁ Γιάννης δὲν ἦταν πειὰ παιδί. Εἶχε γίνεϊ τώρα ἓνα ὠμορφο παλληκάρι γεμάτο νειᾶτα καὶ δύναμι.

Τὸ κατόρθωμά του ἔγινε ἀμέσως γνωστὸ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια κι' ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτὸν μέ θαυμασμό.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιάννη, ὁ Ντεμάρ, καμάρωνε γιατί εἶχε ἓναν τόσο τολμηρὸ γιοῦ.

— Γερό κόκκαλο τὸ παιδί μας! ἔλεγε στὴ γυναῖκα του μέ βαθειὰ ἱκανοποίησι.

Τὸ ἐπεισόδιο τοῦ δάσους τὸ πληροφορήθηκε καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ. Κι' ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως τίποτε συγγενεῖς ἢ φίλοι τοῦ λαθροκυνηγοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ χτυπήσουν τὸν φραντὶ, ἀγόρασε καὶ τοῦ χάρισε ἓνα περίστροφο.

Τὸ θέρος ὑπῆρξε εὐφορο ἐκείνη τὴ χρονιά. Ἡ σιταποθῆκες γέμισαν σιτᾶρι καὶ τὰ βαρέλια κρασί. Ἡ Φλωρέτα βοήθησε, ὅπως πάντα, τοὺς φίλους της στὴ δουλειὰ τους.

Ἐστάσε τέλος ὁ Δεκέμβρης. Τὸ κακούργιοδικεῖο ἀνοίξε. Ὁ φραντὶ, ὁ Γιάννης κ' ἡ Φλωρέτα ἐκλήθησαν ὡς μάρτυρες γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ λαθροκυνηγοῦ.

Ὅταν ἦρθε ἡ μέρα τῆς δίκης κι' ἔφυγαν γιὰ τὴ πόλι, πῆραν τὸν σιδηρόδρομο.

Πρῶτη τους φορὰ ἔμπαιναν κ' οἱ τρεῖς σὲ σιδηρόδρομο.

Ἡ Φλωρέτα δὲν πίστευε στὰ μάτια της. Τὸ μεγαθήριο ἐκεῖνο ποὺ φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε σὰν θυμωμένο κι' ἔβγαζε ἀτμούς, τὴν τρόμαξε.

Μὰ ὅταν ὁ σιδηρόδρομος ξεκίνησε, ἄρχισε νά εὐχαριστῆται. Καθισμένη μέ τὸν Γιάννη στὸ παράθυρο, κύτταζε ἔξω τοὺς κάμπους, τὰ δέντρα καὶ τὰ βουνὰ ποὺ φεύγανε σ' ἓναν ἀτελεύτητο χορὸ.

Ἐπιτέλους φτάσανε.

Στὸ σταθμὸ ὑπῆρχε ζωηρὴ κίνησις. Ὑπάλληλοι καὶ ἐπιβάτες τρέχανε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, φωνάζανε, χαλοῦσαν τὸν κόσμο.

Ἡ Φλωρέτα πρώτη της φορὰ ἔβλεπε τόσο κόσμο.

Παραζαλισμένοι κ' οἱ τρεῖς τους βγῆκαν ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ πῆγαν νά μείνουν σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, τὸ ὁποῖο τοὺς εἶχε συστήσει ὁ πατέρας τοῦ Γιάννη.

Ἦταν ἓνα ξενοδοχεῖο φτωχικὸ, μὰ αὐτὸ δὲν τοὺς πείραξε καθόλου.

Στοὺς δρόμους, ὅσο νά φτάσουν, ἡ Φλωρέτα δὲν χόρταινε νά κυττάζῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοὺς διαβάτες, τ' ἀμάξαι, τίς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν.

Τί πολυκοσμία, Θεέ μου!

Τί θόρυβος καὶ τί κακό!

Πόσο πιὸ εὐχάριστη ἦταν ἡ ἐξοχὴ μέ τὴν γαλήνη της!

Ἡ δίκη τοῦ λαθροκυνηγοῦ θά γινότανε τὴν ἄλλη μέρα. Εἶχαν λοιπὸν καιρὸ νά κάνουν ἓνα γύρο στὴν πόλι καὶ νά χαζέψουν.

Ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ εἶχε δώσει στὸν φραντὶ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ τους.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ὁ φραντὶ, ὁ Γιάννης κ' ἡ Φλωρέτα ἔκαναν ἓνα γύρο στὴν πόλι καὶ ξαναγύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου δειπνήσανε.

Ὁ ξενοδόχος ποῦχε πιάσει κιόλας φιλιές μαζί τους, εἶπε, ἐνῶ τοὺς σερβίριζε, στὸν πατέρα τῆς Φλωρέτας:

— Ἄν θέλῃς νά διασκεδάσῃς τὰ παιδιὰ, ἔλατε νά πάμε ἀπόψε στὸ θέατρο. Θά περάσουμε θαυμάσια!

Ὁ φραντὶ γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Γιάννη καὶ τὴ Φλωρέτα.

— Τί λέτε, παιδιὰ;

— Νά πάμε, νά πάμε, τοῦ ἀπάντησαν μ' ἓνα στόμα.

(Ἄκολουθεῖ)

— Γκρεμίσου! τοῦ φώναξε ὁ φραντὶ.